

Arrest

nr. 295 355 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2021 dient de verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 8 september 2021 wordt door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris beslist om de beslissing over de visumaanvraag uit te stellen aangezien bijkomende documenten vereist zijn.

Op 10 november 2021 wordt de visumaanvraag door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ingewilligd. De verzoekster wordt in het bezit gesteld van een visum dat geldig is tot 14 mei 2022.

Op 1 december 2021 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer. I. B., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 30 mei 2022 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekster dient geen beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

Op 24 juni 2022 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit opnieuw in functie van de heer I. B.

Op 22 december 2022 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 23 december 2022 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.06.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: I. (...)

RR.: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in de hoedanigheid van echtgenoot van B. I. (...) (xxx) van Nederlandse nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de referentiepersoon de E-kaart op 23.11.2020 heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient de referentiepersoon eveneens aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken voor het gezinslid.

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° (van de vreemdelingenwet van 15/12/80) bedoelde burger van de unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Bovendien dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening te worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd:

-Afschriften ING-betalrekening E. T. (...) dd. 10.01.2022, 10.02.2022, 11.03.2022, 08.04.2022, 10.05.2022, 10.06.2022, 08.07.2022 en 10.08.2022 = bedragen DPD ontvangen

-Aanslag 2020 Inkomstenbelasting premie volksverzekeringen op naam van referentiepersoon

-Aanslag 2020 Inkomensafhankelijke bijdrage zorgverzekeringswet op naam van referentiepersoon

-Aangifte inkomstenbelasting 2021 op naam van referentiepersoon

-MB Administraties (boekhouding) dd. 20.06.2022 m.b.t. netto gerealiseerde resultaat voor fiscale jaren 2020 en 2021, alsook een prognose voor 2022. Deze documenten zijn geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet,...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan dit document

niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

-Kolommenbalans periode 01.01.2022-31.05.2022 E. T. (...) VOF

-Afschriften ING-betalrekeningen dd.11.01.2022, 10.02.2022, 12.03.2022, 08.04.2022, 10.05.2022, 10.06.2022 die wellicht dienen aan te tonen dat referentiepersoon uitbetalingen krijgt

-Uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel E. T. (...) dd. 15.06.2022 waaruit blijkt dat betrokkene één van de vennoten en gevolgmachtigde is

In de voorgaande beslissing tot weigering van verblijf (zie bijlage 20 dd. 30.05.2022) werd aangegeven dat betrokkenen diende aan te tonen dat de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. Er werd, o.a. via het uittreksel Handelsregister KVK, in het kader van de huidige aanvraag aangetoond dat de referentiepersoon zijn zelfstandige activiteit opstartte midden 2016, wat enige stabiliteit kan veronderstellen; er werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging echter nog steeds niet aangetoond dat de verworven inkomsten uit deze activiteit afdoende zijn.

Immers, wat de voorgelegde aanslag-documenten 2020 inkomstenbelasting premie volksverzekering en inkomensafhankelijke bijdrage zorgverzekeringswet betreft, dient opgemerkt te worden dat deze onvoldoende recent zijn om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen. Hoogstens kunnen deze aanslagbiljetten aanvaard worden als ondersteunend bewijs van het stabiele karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De aangifte inkomstenbelasting 2021 kent dan weer geen definitief of sluitend karakter. Immers, ook dit is geen finaal resultaat waaruit de nodige aftrekposten zoals o.a. volksverzekering en zorgverzekering van het brutobedrag kunnen worden afgetrokken om het uiteindelijke netto-inkomen te berekenen. Dit document schept enkel duidelijkheid erkenning, na controle en goedkeuring van officiële instanties.

Louter de voorgelegde verrichtingen op de ING-rekening kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het huidige uiteindelijke netto-inkomen van de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referent met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te worden aangetoond.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet kan worden vastgesteld hoeveel ze bedragen bij gebrek aan informatie over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 50, § 2, 4° en 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1

Verwerende partij stelt dat verzoekster in het kader van de voorgaand gedane aanvraag gezinshereniging nog steeds niet heeft aangetoond dat de verworven inkomsten uit de zelfstandige activiteit van haar echtgenoot afdoende zouden zijn.

Eenzijds stelt de verwerende partij dat de bijgebrachte objectieve stukken betreffende de inkomsten 2020 (aanslagbiljetten) onvoldoende recent zijn om mee in overweging genomen te worden.

Anderzijds stelt verwerende partij dat de bijgebrachte stukken betreffende de inkomsten 2021 (aangiftes) dan weer geen definitief of sluitend karakter hebben gezien deze geen finaal resultaat opleveren om het uiteindelijke nettoloon te berekenen.

Met deze redenering (effectieve aanslagbiljetten onvoldoende recent en recente aangiftes niet definitief) kan verwerende partij steeds argumenteren dat de voorgelegde inkomstenbewijzen onvoldoende zouden zijn ter staving van het hebben van voldoende bestaansmiddelen door de referentiepersoon.

Verzoekster kan namelijk geen andere stukken bijbrengen dan diegene die bij de aanvraag zijn bijgevoegd.

Vanzelfsprekend weet verzoekster eveneens dat de bijgebrachte inkomstenbewijzen over het inkomstenjaar 2021 en 2022 nog niet vervat zitten in een officieel aanslagbiljet van de belastingen gezien dit gewoon niet mogelijk is en er, ter staving van de huidige bestaansmiddelen, noodzakelijkerwijze gebruik dient gemaakt te worden van inkomstengegevens die niet vervat zijn in een officieel aanslagbiljet.

Te dien einde heeft verzoekster voor wat betreft de inkomsten 2021 de officiële aangiftes (E. T. (...)) bijgebracht, zoals opgesteld door een gecertificeerde boekhouder, die eveneens op zijn beurt heeft uiteengezet wat het netto-gerealiseerde resultaat na belasting is voor de fiscale jaren 2020 en 2021 en bovendien eveneens een prognose heeft opgesteld voor de netto-inkomsten in 2022 op basis van de alsdan beschikbare cijfers.

Er is geen enkele reden om redelijkerwijze te twijfelen aan hetgeen door een gecertificeerde boekhouder is uiteengezet.

Bovendien werd eveneens een kolommenbalans over de periode januari 2022 tot en met 31/05/2022 bijgebracht.

Tot slot- en ten bewijze dat de referentiepersoon effectief kan beschikken over privé-inkomsten op zijn privérekening, heeft verzoekster afschriften van de ING rekening van de referentiepersoon bijgebracht waaruit overduidelijk stortingen blijken van de zakelijke rekening naar de privérekening (maandelijks tussen 2.500,00 € en 4.000,00 €).

Dat verwerende partij dit eveneens heeft begrepen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat uit deze gegevens overduidelijk blijkt dat de zelfstandige activiteit van de echtgenoot van verzoekster meer dan voldoende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten genereert, en dat eveneens de echtgenoot van verzoekster en bij uitbreiding dus ook verzoekster, kan beschikken over voldoende inkomsten die reeds in het verleden (vanaf 2016) en maandelijks werden overgemaakt op de privérekening van de echtgenoot van verzoekster (tussen 2.500,00 € en 4.000,00 €).

Dat verzoekster niet inziet welk bijkomend bewijs zij nog zou dienen bij te brengen ten bewijzen van het hebben van afdoende bestaansmiddelen door de echtgenoot van verzoekster.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dat in casu de bijgebrachte inkomstengegevens niet op een correcte wijze zijn beoordeeld, minstens is verwerende partij desbetreffend op onredelijke wijze tot haar besluit gekomen.

De verwerende partij heeft dan ook haar materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel miskend.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk geen rekening heeft gehouden met alle documenten die werden overhandigd.

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen recente (2021-2022) of voldoende inkomstenbewijzen zouden zijn, is ook duidelijk in strijd met de voorgelegde stukken.

Er werden immers ook bankuittreksels voorgelegd van januari 2022 tot en met juni 2022 met maandelijkse betalingen tussen de 2.500 en de 4.000 €, betaald door de onderneming aan de bestuurder op diens privé-rekening.

Dus uit de bankuittreksels bleek in tegenstelling tot wat DVZ beweert, wel degelijk dat er dus sprake was van voldoende en recente bestaansmiddelen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de betalingen door het bedrijf op de privé-rekening.

Dat de bestreden beslissing om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk is en dus geenszins het dossier van verzoekers op een ernstige manier heeft onderzocht doch zonder kennis van zaken en zonder de overgemaakte documenten te correct te appreciëren.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het administratief dossier niet zorgvuldig heeft bestudeerd en beoordeeld, en dat zij op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3

Art. 40 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

... De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen. "

Art. 40bis Vreemdelingenwet bepaalt: "§4... De in artikel 40. § 4, eerste lid. 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt: "§2 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden... Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid. en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Art. 50 Vreemdelingenbesluit bepaalt: "§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : ... 4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40. § 4, eerste lid. 2° van de wet :

a)

het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouder domsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b)

een ziektekostenverzekering:

Art. 51 Vreemdelingenbesluit bepaalt: "§2... Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem. zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20. "

Art. 52 Vreemdelingenbesluit bepaalt: "§4... Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

De Dienst Vreemdelingenzaken diende het verblijfsrecht van verzoekster op grond van bovenstaande bepalingen te erkennen.

Dat voldaan is aan de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen in de artikelen 40 Vw en 40bis.

De vereiste documenten werden overgemaakt.

Dat de netto-inkomsten van verzoekers meer dan het dubbele bedraagt of manifest hoger liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Dat er trouwens ook geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij o.a. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van zijn inkomsten en met het aantal familieleden ten laste.

Dit is nochtans verplicht conform voormelde bepalingen.

Dat de Unieburger enkel zijn echtgenote (en geen kinderen) ten laste heeft, zodat de inkomsten zeker meer dan voldoende zijn. Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met voormelde elementen waarmee diende rekening te worden gehouden.

DVZ schendt de artikels 40 en 40bis Vreemdelingenwet door het verblijf van verzoekster te weigeren terwijl er sprake is van een inkomen van meer dan 3000 euro netto.

Ook artikel 50 Vreemdelingenbesluit wordt geschonden nu de vereiste documenten werden overgemaakt.

Art. 50 §2, 4° Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het bewijs van voldoende middelen op alle mogelijke manieren kan worden geleverd. Zowel inkomsten waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde moeten in aanmerking worden genomen.

Verder is er ook een schending van artikel 42 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt dat indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in art. 40bis niet is voldaan, een behoeftanalyse moest worden gemaakt van welke bestaansmiddelen nodig zijn om niet ten laste te vallen van de Belgische overheid.

Dat deze beoordeling ook niet is gebeurd. DVZ kon hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling of door elke Belgische overheid.

Er werden geen inlichtingen of bescheiden opgevraagd bij verzoekster."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De

verplichting die in dit geval rust op de verzoekster, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij een beslissing enkel strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden indien de genomen beslissing dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt:

“§ 1.

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2.(...)

§ 3.(...)

§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40bis, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 50, §2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

Artikel 51, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 2.

(...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster ook de schending aanvoert van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de bepalingen van de artikelen 51, §2, tweede lid, en 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit nu de bestreden beslissing wel degelijk onder de vorm van een bijlage 20 werd ter kennis gebracht en aangezien gebeurlijke fouten in de kennisgeving de wettigheid van de genomen verblijfsbeslissing op zich hoe dan ook niet kunnen aantasten.

In de mate dat de verzoekster de schending van deze bepalingen aanvoert omdat zij meent dat haar wel degelijk een verblijfsrecht had moeten worden toegekend, merkt de Raad op dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij dus niet in de plaats van de bevoegde overheid kan oordelen over verzoeksters verblijfsaanspraken.

3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 24 juni 2022 een (tweede) aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend in functie van haar echtgenoot, van Nederlandse nationaliteit (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze hoofdzakelijk is genomen omdat uit de door de verzoekster voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid wat het actuele netto-inkomen is van de referentiepersoon, dit is de Nederlandse echtgenoot van de verzoekster.

De verzoekster houdt in essentie voor dat zij wel afdoende bewijsstukken (voldoende en recente) aanbracht die aantonen dat haar echtgenoot, de referentiepersoon, beschikt over toereikende inkomsten in de zin van de artikelen 40, §4, en 40bis, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster, wat de inkomsten van de referentiepersoon betreft, bij de gezinsherenigingsaanvraag inderdaad de in de bestreden akte als volgt opgesomde stukken heeft voorgelegd:

"Afschriften ING-betalrekening E. T. dd. 10.01.2022, 10.02.2022, 11.03.2022, 08.04.2022, 10.05.2022, 10.06.2022, 08.07.2022 en 10.08.2022 = bedragen DPD ontvangen

-Aanslag 2020 Inkomstenbelasting premie volksverzekeringen op naam van referentiepersoon

-Aanslag 2020 Inkomensafhankelijke bijdrage zorgverzekeringswet op naam van referentiepersoon

-Aangifte inkomstenbelasting 2021 op naam van referentiepersoon

-MB Administraties (boekhouding) dd. 20.06.2022 m.b.t. netto gerealiseerde resultaat voor fiscale jaren 2020 en 2021, alsook een prognose voor 2022. Deze documenten zijn geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet,...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

-Kolommenbalans periode 01.01.2022-31.05.2022 E. T. VOF

-Afschriften ING-betalrekeningen dd.11.01.2022, 10.02.2022, 12.03.2022, 08.04.2022, 10.05.2022, 10.06.2022 die wellicht dienen aan te tonen dat referentiepersoon uitbetalingen krijgt

-Uittreksel Handelsregister Kamer van Koophandel E. T. dd. 15.06.2022 waaruit blijkt dat betrokkene één van de vennoten en gevolgmachtigde is."

De gemachtigde erkent wel de stabiele aard van de inkomsten, omdat de referentiepersoon zijn zelfstandige activiteit opstartte midden 2016, doch hij stelt vast dat er niet voldoende gegevens werden aangereikt om het toereikend karakter van de inkomsten van de referentiepersoon te kunnen beoordelen.

De gemachtigde geeft met name aan dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld hoeveel de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon bedragen.

Het is niet kennelijk onredelijk het aanslagbiljet van 2020 niet in aanmerking te nemen omdat dit over het inkomen anno 2019 gaat en dus inderdaad niet voldoende recent is. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat de voorgelegde aanslagbiljetten van 2020 onvoldoende recent zijn om mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen en dat zij hoogstens aanvaard kunnen worden als ondersteunend bewijs van het stabiele karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Door te betogen dat zij nog niet in staat was om nog recentere attesten inzake de inkomensbelasting neer te leggen, toont de verzoekster niet aan dat verweerders standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. De verzoekster kan wel gevolgd worden waar zij stelt dat zij nog geen aanslagbiljet van de referentiepersoon kon voorleggen voor de inkomsten van 2021 en 2022, maar dit houdt niet in dat zij geen andere bewijsstukken kon voorleggen die uitsluitel geven omtrent de actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon.

Wat de aangifte inkomstenbelasting voor 2021 betreft, heeft de gemachtigde geoordeeld dat dit document geen definitief of sluitend karakter heeft omdat het geen finaal resultaat weergeeft waaruit de nodige aftrekposten zoals o.a. volksverzekering en zorgverzekering van het brutobedrag kunnen worden afgetrokken om het uiteindelijke netto-inkomen te berekenen en omdat dit document enkel duidelijkheid schept na erkenning, controle en goedkeuring van officiële instanties. De verzoekster brengt inzake deze beoordeling geen concrete betwisting naar voor. Zij stelt wel dat de verweerder met zijn redenering, dat de effectieve aanslagbiljetten niet voldoende recent zijn terwijl het recentere aangifte niet definitief is, steeds kan argumenteren dat de voorgelegde inkomstenbewijzen onvoldoende zijn. De verzoekster gaat er echter aan voorbij dat tevens werd vastgesteld dat de voorgelegde aangifte niet de nodige aftrekposten weergeeft, zoals o.a. volksverzekering en zorgverzekering, die van het brutobedrag kunnen worden afgetrokken om het uiteindelijke netto-inkomen te berekenen. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemaakte beoordeling betreffende de aanslagbiljetten en de belastingaangifte haar in de onmogelijkheid zouden stellen om de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen en dat zij hiertoe geen andere bewijsstukken kon voorleggen die voldoende uitsluitel geven omtrent de actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon.

De verzoekster betoogt verder dat zij ten bewijze dat de referentiepersoon effectief kan beschikken over privé-inkomsten op zijn privérekening, afschriften van de ING-rekening van de referentiepersoon bijgebracht heeft waaruit overduidelijk stortingen blijken van de zakelijke rekening (E. T.) naar de privérekening (maandelijks tussen 2.500,00 € en 4.000,00 €).

De Raad vindt inderdaad deze betalingen terug in het administratief dossier. Echter blijkt uit deze enkele afschriften van de ING-betaalrekening niets meer of niets minder dan dat de vermelde bedragen aan de referentiepersoon werden gestort vanuit een rekeningnummer van E. T. Er staat echter geen enkele vermelding bij de betalingen en uit niets blijkt of de betalingen een netto-vergoeding uitmaken, of deze bedragen een terugbetaling van gedane kosten uitmaken, of het om voorschotten gaat, of de referentiepersoon deze bedragen geheel of gedeeltelijk terug in de vennootschap heeft ingebracht, enz. Uit deze enkele betalingen op zich kan derhalve op zich nog niet blijken wat de netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Bijgevolg kan niet blijken en wordt niet aangetoond dat het incorrect of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat deze stukken onvoldoende de netto-inkomsten van de referentiepersoon aantonen. De loutere bewering van de verzoekster dat zij wel degelijk het netto-inkomen aangaf en dat dit inkomen *“meer dan het dubbele bedraagt of manifest hoger liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”*, volstaat niet om deze beoordeling onderuit te halen.

Waar de verzoekster stelt dat er geen redenen zijn om te twifelen aan de door de gecertificeerde boekhouder verstrekte gegevens, geeft zij enkel aan de door de gemachtigde gemaakte beoordeling formeel te betwisten. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“MB Administraties (boekhouding) dd. 20.06.2022 m.b.t. netto gerealiseerde resultaat voor fiscale jaren 2020 en 2021, alsook een prognose voor 2022. Deze documenten zijn geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet,...) en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”

De verzoekster weerlegt dit motief niet op concrete wijze. Door vaagweg te stellen dat er geen enkele reden is om redelijkerwijze te twifelen aan hetgeen door een gecertificeerde boekhouder is uiteengezet, toont de verzoekster niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. De verzoekster betwist op zich niet dat het geen officieel document betreft en zij geeft niet aan op welke basis de door de gecertificeerde boekhouder verstrekte gegevens, in weerwil van hetgeen de gemachtigde heeft geoordeeld, een bewijswaarde hebben betreffende de huidige (netto) bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het enkele gegeven dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling dat de verklaringen van de boekhouder niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, volstaat niet om een schending van de hoger genoemde rechtsregels en beginselen aan te tonen.

Voorts geeft de verzoekster nog aan dat zij ook een kolommenbalans bijbracht, doch dit wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk bevestigd. Door louter te herhalen welke stukken zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, toont de verzoekster geen incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding aan.

Waar de verzoekster stelt dat uit het geheel van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens overduidelijk blijkt dat de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon meer dan voldoende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten genereert en dat hieruit eveneens blijkt dat zij beiden kunnen beschikken over voldoende inkomsten die reeds in het verleden (vanaf 2016) en maandelijks werden overgemaakt op de privérekening van de referentiepersoon, geeft zij enkel formeel aan dat zij het oneens is met de beoordeling van het bevoegde bestuur. Hetzelfde geldt voor verzoeksters loutere aannames dat voldaan is aan de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen, aangezien de vereiste documenten werden overgemaakt en de netto inkomsten van de referentiepersoon meer dan het dubbele bedragen of manifest hoger liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Het uiten van een eigen mening omtrent de bij de aanvraag voorgelegde stukken en de wettelijke verblijfsaanspraken houdt in wezen een opportunitetskritiek in waarvoor de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet bevoegd is (cf. RvS 6 november 2018, nr. 242.842). Hoe dan ook volstaat dit niet om aan te tonen dat de overwegingen uit de bestreden beslissing niet deugdelijk of kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad is hoe dan ook niet bevoegd om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over de verblijfsaanspraken van de verzoekster.

De verzoekster overtuigt evenmin in haar verdere kritieke inzake de zorgvuldigheidsplicht, met name waar zij aangeeft dat de persoonlijke situatie van de referentiepersoon niet afdoende in rekening is gebracht. Daar waar niet wordt weerlegd dat de gemachtigde met de bij de gezinsherenigingsaanvraag gevoegde documenten niet voldoende zicht heeft op het netto-inkomen van de referentiepersoon, kan het hem niet verweten worden dat niet verder wordt nagegaan hoeveel personen de referentiepersoon ten laste heeft. Een dergelijk onderzoek zou immers zinloos zijn, aangezien hoe dan ook niet vaststaat welke bestaansmiddelen de referentiepersoon daadwerkelijk ter beschikking heeft (dit zijn de netto-inkomsten) zodat het ook niet relevant is te weten hoeveel personen van deze bestaansmiddelen moeten kunnen leven.

3.2.5. De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt onder meer:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekster meent dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de diensten van de verweerder hiertoe nochtans

alle bescheiden en inlichtingen kon opvragen bij haar of bij elke Belgische overheid, hetgeen echter niet werd gedaan.

De Raad wijst er echter op dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts aan de orde is *“(i)ndien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”*.

In dit geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat er geen bewijzen aangaande de actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon voorhanden zijn en dat er dus niet wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat er niet kan worden vastgesteld hoeveel ze bedragen. De verzoekster weerlegt deze beoordeling niet. Zij toont bijgevolg evenmin aan dat in de gegeven omstandigheden de door artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd.

3.2.6. De verzoekster maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Zij toont evenmin aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het genomen besluit.

Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 50, § 2, 4° en 51, § 2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

3.3. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE